

ADRIANA BOYSOVÁ

MIMÓZA

30 ROKOV

S LÁSKOU KU KNIHÁM

IKAR

IKAR

ADRIANA BOYSOVÁ

MIMÓZA

IKAR

Copyright © 2020 by Adriana Boysová
Jacket design © 2020 by Barbara Baloghová
Ilustrácia na obálke: Shutterstock.
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7320-7

Pod strechu sa nastáhovala kuna

Sedel na schodoch pred domom tak ako voľakedy. Bolo to jeho obľúbené miesto. Ukrytý pred ostrým jarným slnkom pod oranžovou markízou, ktorá sa farebne k domu vôbec nehodila. Všimla som si, že vybledla. Zvláštne, doteraz som tomu nevenovala pozornosť. No spôsob, ako naňho dopadalo svetlo a odrážalo sa od jeho tmavej tváre, ma upozornil, že aj táto nepodstatná drobnosť sa zmenila. Snažila som sa ho ignorovať, akoby tam ani nebol, no prsty ma prezradili. Vyťahovala som z kabelky kľúče. Vyšmykli sa mi z rúk. Vyskočil, aby ich zodvihol, ale bola som rýchlejšia. Vopchala som kľúč do zámky. Kľučka na dverách bola ovisnutá ako steblá pšenice pod ťažkým klasom.

„Stále si ju neopravila?“

Nemala som chuť odpovedať ani hovoriť zdvorilostné frázy. Vošla som dnu, chladný vzduch mi pohladil mokré čelo. Na toto ročné obdobie bol nezvyčajne horúci deň. Nezavrela som za sebou, vedela som, že ma bude nasledovať aj bez pozvania. Vošli sme do kuchyne, hneď si sadol za stôl na svoje miesto. Vlastne už dlho to nebolo

jeho miesto. Nepatrilo nikomu. Chvatne som spratávala zo stola riad po raňajkách. Odkedy som žila sama, už mi toľko nezáležalo na poriadku. Sedel a nič nehovoril. Uložila som tanier, šálku a príbor do drezu k ďalšiemu špinavému riadu a pustila sa do umývania. Teplá voda a voňavý gél na riad ma vždy upokojili. Dýchala som zhlboka a nahlas. Poznal ma a doprial mi zopár minút sofrologických cvičení. No nie dostatočne dlho.

„Máš šraubovák?“

„Tam, kde vždy,“ odvetila som bez toho, aby som sa čo i len náznakom obrátila od tečúcej vody. Hrdmote vstal. Všade, kde sa zjavil, ho bolo počuť najviac. O chvíľu sa vrátil s debničkou plnou náradia, ktoré kedysi nakúpil v Hornbachu. Kľakol si k ovisnutej kľučke pri dverách, akoby to bol hlavný a jediný dôvod, prečo prišiel.

Bola som hladná. V chladničke okrem vajčiek, kúska syra a zabudnutej fľaše vína nič nebolo. Kým doťahoval uvoľnené šraubky a olejoval zámky, rezko som rozbila všetky vajčička do misky, osolila ich a vyliala na rozohriatu panvicu. Maslo nebolo, musel stačiť slnečnicový olej. Pred dokončením som omeletu posypala nastrúhaným syrom.

„Dáš si aj ty?“

Neviem, prečo som tú otázku položila. Zdala sa mi rovnako absurdná ako jeho prítomnosť v dome. V našom dome. Z ktorého odišiel. Lenže už bola vonku a on s odpoveďou nezaváhal ani na okamih, akoby len na to čakal.

„Veľmi rád. Hotovo. Kľučka je ako nová. Ak by si čokoľvek potrebovala dotiahnuť alebo naolejovať, netráp sa s tým sama, zavolaj mi.“

Stisla som pery. Dotiahnuť a naolejovať. Celý môj mechanizmus zvaný telo potreboval dotiahnuť a naolejovať. Cítila som sa stará, vyšúchaná a zhrdzavená. Mechanicky som prestrela pre dvoch, umyl si ruky a sadli sme si k jedlu. Ako za starých čias, lenže toto boli nové časy. Ešte som si na ne nestihla zvyknúť. Myslím, že ani on nie.

„Chlieb nemám. Ale v chladničke je otvorené víno.“

Vstal a priniesol z obývačky dva poháre na biele víno. Otvoril chladničku a obom nám nalial. Víno už bolo zvetrané. Jedli sme mlčky.

„Je to dobré,“ prerušil s plnými ústami štrngotanie príborov. Nevládala som viac predstierať, že je mi jeho prítomnosť ľahostajná. „Načo si prišiel?“ Po prvý raz, odkedy vošiel do domu, som naňho pozerala priamo. Díval sa do taniera, ukázal na plné ústa. Hral o čas. Neuhla som pohľadom. Konečne dožul.

„Chcem, aby si to počula odo mňa.“

„Počula čo?“

„Lila. Volala sa Lila.“ Nerozumela som. Kto sa volal Lila? Z toho, ako to vyslovil, som vedela, že je to vážne. Neprerušovala som ho.

„Moje dievčatko. Naše dievčatko. Prepáč, nemyslel som naše,“ ukázal na mňa a na seba a po tom prázdnom geste sa odmlčal. Konečne zodvihol oči od taniera a pozrel sa na mňa. Boli plné bolesti. Nekonečného smútku.

Oveľa tmavšie, než som si ich pamätala. Roztriasli sa mi ruky, nedokázala som ich ovládať, tak som si ich strčila pod stehná, no i tak som cítila, ako vibrujú, a zlatá obrúčka, ktorú som ešte stále nedokázala odložiť, vyťukávala na drevenej stoličke hlučné staccato.

Cítila som jeho prítomnosť všade, kam som sa pohla. Sadla som si na trávku. Bolo to naše miesto. Iba som prižmúrila oči a videla som poľahnutú trávku, ktorú vyležali dve telá túliace sa k sebe. Bála som sa, že ak ich celkom zavriem, dotkne sa ma. Naširoko som otvorila oči a obzrela sa. Pod horou ležali úzke kmene popadaných stromov, vytŕčali z čieroty ako predĺžené tieň dlhých prstov, načahovali sa ku mne a pokúšali sa ma chytiť. Odrazu sa z hory vynorila líška, malá a chudá. Zastala, akoby premýšľala, čo so mnou. Cítila som sa ako malý Budulínok, premkol ma strach. Mohla byť besná. A potom som ju uvidela. Vyšla spoza stromu. Pomaly, opatrne urobila niekoľko krokov a zastala. Pozerala na mňa čiernymi mandľovými očami, počernú tváričku jej lemovali jemné kučierky. Oblečené mala žlté šaty. Na pozadí tmavého lesa svietila ako veľká púpava. Zamávala som jej. Usmiala sa a utekala späť do lesa. Líška sa medzitým stratila. Vôbec som si nevšimla, kedy a kam zmizla. Rozrušila ma prítomnosť malého dievčatka, no nezdvihla som sa a neutekala som za ním. Nebolo to prvý raz, čo som ho videla.

Boli časy, keď sme tu ležali jeden na druhom, spotevní, prepletení ako listy plamienka, čo sme spoločne za-

sadili pred bránou do domu, veriac v rozprávku o tom, že náš vzťah bude kvitnúť a zaplní každú škáru nášho bytia nekonečnou láskou. Bol všetkým, čo som potrebovala k životu. Ja som bola všetko, čo potreboval k životu on. Tak sme to cítili, nepochybovali sme o tom. Žili sme jeden pre druhého, nepotrebovali sme ani papier na vzťah. Prsteň na ľavý prstenník som si vyprosila len preto, aby mi ostatní muži dali pokoj. Väčšinou to fungovalo. Malý kovový repelent.

Rozprávanie o dievčatku s mandľovými očami začal on. Ležali sme na našej lúke pod horou a steblá suchej trávy nás pichali do obnažených tiel. Uložená v priehlbine jeho podpazušia som sa cítila dokonale šťastná. Jeho túžba po dieťati, hneď ako ju po prvý raz vyslovil, mnou okamžite prenikla. Zaplnil ma celkom po koniec, vyplnil každú štrbinku môjho lačného tela životodarnou miazgou a potom znova a znova, a ešte večer a nasledujúci deň, a aj v ďalšie dni, týždne. Ubíehali mesiace, počas ktorých sme zabíehali do čoraz väčších detailov o tom, aká bude, kam pôjde do školy, na aké krúžky ju budeme vozit'. Keď sa v spomienkach vraciam k tomu obdobiu, neviem, čo sme jedávali, s kým sme sa stretávali, nespomínam si, čo sme riešili v práci, pamätám si len horúce dni a noci naplnené túžbou a láskou. A potom smútok, ktorý sa nás každý mesiac zmocnil, keď radostná správa opäť nezaznela. Vtedy to prišlo, nevinná pozvánka. Na stretnutie so spolužiakmi po pätnástich rokoch od ukončenia strednej školy. Sama som ho presvedčila, aby išiel. Odkedy sa s otcom presťahovali,

väzby na spolužiakov sa stratili. Ostalo po nich zopár fotiek, spomienok na prvé lásky, rebélie, boje za ideály, ktoré boli v tom čase dôležitejšie než čokoľvek iné, dôležitejšie než dobré známky a osemhodinový spánok a prísun kvalitných živín pre správny vývin dospelujúceho organizmu. Nechcel ísť. V zamestnaní sa reorganizovalo, v našej záhradke zúrila rastová horúčka; každy deň sme zbierali koše sliviek, oberali maliny, cukety, uhorky, hrozno, po večeroch som ich zavárala do horúcich sklenených pohárov, džemovali sme a sirupovali. Tešila ma tá plodnosť vokol nás. Upevňovala ma v presvedčení, ani raz som o tom nezapochovala, že ja, že ani my dvaja nebudeme výnimkou. V ten víkend som mala plodné dni. No i tak som neváhala a kúpila som mu letenku. Veď tie tri dni utečú ako voda a bude to aj príležitosť po čase uvidieť matku. Hoci, nebola som si istá, či práve po tom túžil. O matke veľa nerozprával. A ja som sa nepýtala. Po rozvode rodičov sa rozhodol, že ostane s otcom, a mama mu v tom nebránila. Cítila som, že tá rana sa stále celkom nezahojila. Načo stúpať na otlak?

Keď sa vrátil, bol iný. Pripisovala som to únave po náročnom víkende. Spomenula som si na článok, čo som kedysi dávno čítala. Vraj je jedno, koľko rokov uplynulo od posledného stretnutia so spolužiakmi, pri stretnutiach po rokoch sa automaticky vraciame do rovnakých úloh a vzťahov, z ktorých sme vystúpili spolu s koncoročným vysvedčením. Nehovoril mi detaily, iba spomenul, že dosť vypili. Niektorí spolužiaci sa úplne zmenili, iní vôbec, veľa si toho nepamätal, alkohol urobil svoje,

bolo to krátke a intenzívne, len keby toľko nepili. Nena-
liehala som. Po niekoľkých dňoch sa veci vrátili do nor-
málu. Alebo to bolo len zdanie? O tom, čo sa stalo, som
sa dozvedela oveľa neskôr. Od jeho matky. Jedného dňa
niekto zazvonil pri dverách, a keď som otvorila, stála
v nich žena. Nepoznala som ju, no aj tak mi na nej bolo
niečo povedomé. Neznáma bola veľmi nízka, mohla mať
len kúsok nad stopäťdesiat centimetrov a päťdesiat či
šesťdesiat rokov. Oči boli mladistvé, no tenké pery lemo-
valo množstvo jemných vrások, ktoré jej ničili kontúru
pier a robili ju oveľa staršou.

„Vy musíte byť Kristína,“ vyhlásila s neotrasiteľnou
istotou. Usmiala sa na mňa, akoby na ospravedlnenie
strohého začiatku našej interakcie, a ja som jej úsmev
opätovala. „Som Oliverova mama. Ešte sme nemali tú
česť stretnúť sa.“ Prekvapilo ma, že sa tu zjavila len tak,
bez toho, aby mi Oliver niečo naznačil. Možno ani sám
nevedel o jej návšteve. Pozvala som ju dnu, dychtivá
spoznať ženu, ktorá porodila môjho muža. Odmietla
vojsť do domu, tak sme si sadli do altánku na dvore. Vy-
tiahla z kabelky cigarety a ponúkla ma. Slušne som od-
mietla. Pokrčila plecami a zapálila si. Už som tušila, že
nepôjde o priateľskú návštevu. Roztriasli sa mi ruky ako
vždy, keď znervózniem. Zasuňula som si ich pod steh-
ná, aby si nevšimla, aká som rozrušená, a opýtala sa, či
jej môžem ponúknuť niečo na pitie. Namiesto odpovede
vyfúkla dym ponad ľavé plece a spustila. O stretávke zo
školy a veľkej láske. O tom, že Oliver a ona, volala ju
Kludia, si boli súdení, ale jej rozvod s manželom zme-

nil chod vecí. „Mali spolu sex. Len raz.“ Strácala som niť rozhovoru. Teda jej monológu, zjavne nečakala, že sa nejako zapojím. „Ale aj to stačilo na to, aby Klaudia oľarchavela.“ Áno, presne takto to nazvala. Oľarchavela. Pre ňu to bolo jasné znamenie, že k sebe patria. „Oliver sa musí vrátiť a postarať sa o ňu. O ich ešte nenarodené dieťa, pretože existuje len jedna skutočná pravda – a tá pravda je Boh.“ Sama zhrešila s iným mužom a dopustila, že jej manželstvo sa rozbilo, a preto musí dať teraz veci do poriadku. Už si svoje odtrpela a nedovolí, aby ju synov hriech opäť odviedol od pravdy, od Boha. S Oliverom už hovorila. „Netuší, ako sa to stalo, ale na tom už nezáleží. Musí urobiť, čo je správne. Chápete, Kristína? Nemôžete mu v tom brániť. Tu ide o viac!“ vykričla. „Ide o dieťa, o boží dar!“

Vypýtala som si od nej cigaretu. Naposledy som fajčila pred rokmi, zrejme na nejakom školskom žúre, vlastne som nechápala, čo ma k tomu vtedy viedlo. Azda nádej, že ak budem v niečom ako ona, uprednostní mňa? Konečne sa na mňa pozrela. Jej oči, rovnako hlboké čierne oči, aké mal môj muž, na mňa pozerali akoby cez sklo. Chladne, nezúčastnene. Bolo jasné, na koho je strane.

Potiahla som si len dvakrát. Dym mi zapľňal pľúca i hlavu, ale nechcela som sa pred ňou rozkašľať. Potlačila som slzy, vydýchla štiplavý dym a prudko som vstala. „Prepáčte, ale myslím, že by ste mali odísť.“

Neprotestovala. Zdvihla sa zo stoličky, upravila si záhyby na čiernej sukni, a bez slova odišla. Pozorovala som ju, ako za sebou zatvára bránku. Pokojne, nehlučne.

Počula som zvuk štartujúceho auta a potom pravidelný rytmus motora, ktorý sa vzdŕaľoval, až celkom ustal. Vtedy to na mňa doľahlo. Jej slová začali dávať zmysel. Odhodila som cigaretu pod stôl a usedavo som sa rozplakala. Musela som niečo urobiť. Lenže čo? Čo ak už bolo neskoro? Neskoro pre nás, neskoro pre naše dievčatko? Nieкто tam hore sa rozhodol, že nám prekope životy, a odo mňa sa očakáva, že to mlčky prijmem, lebo je len jedna pravda. Pravda božia. Prišlo mi to smiešne a začala som sa hystericky smiať. Smiala som sa až tak, že som spadla zo stoličky, a tam, na teplej drevenej podlahe altánku, ktorú sme iba pred mesiacom natreli lakom proti škodcom, som ostala ležať ako zranené zviera, v krčoch, zadúšajúc sa soplom a slzami.

Oliver sa odsťahoval. Veľa sme toho nenarozprávali. Opäť som bola tá, čo sa nepýtala, čo netlačila. Cez deň sa to dalo zvládnuť. Hneď po práci som sa obliekla do starých riflí a pustila som sa do polievania, strihania, zberu, zavárania. Netrápilo ma, že som na tú prácu ostala sama. Bolo to tak lepšie, kým bolo čo robiť, nemyslela som naňho. Neexistoval. Ale noci boli nekonečne dlhé. Rýchlo som si zvykla na tabletky na spanie. Ležala som na veľkej posteľi pre dvoch, ponorená v úplnej tme, s očami upretými na neviditeľný strop. Čakala som na sen. Často sa mi sníval ten istý. O tom, ako sedíme na verande, ja pijem kávu a on naháňa naše dievčatko po záhrade. Malá výska, kričí nie, no žiari šťastím. Má žlté šatôčky po kolená a dlhé vlásy, ktoré za ňou poletujú a lepia sa jej na čielko. Pozerám sa

na nich, vyvierajú zo mňa láska, ale nevšímajú si ma. Ako-
by som tam ani nebola, som len nemý pozorovateľ. Ten
sen ma zakaždým rozrušil.

Zima bola zlá. Záhrada spala a ja som mala pocit, že
som na tom rovnako. Rodičia a sestra si u mňa podávali
kľučku, striedali sa v kontrolných návštevách, či a ako
žijem. Nezazlievala som im to, ale nemala som záujem
vysedávať s nimi a zúčastňovať sa na prázdnych rečiach
o tom, čo beží v telke a čo plánujú robiť cez víkend. Ja
som mala iba jeden plán. Prečítať všetky knihy, čo sme
mali v knižnici. Raz dávno, asi tak pred dvestopäťde-
siatimi rokmi a možno ešte skôr, sme na stieracom lôse
vyhrali sto eur. Bolo to v kiosku hneď vedľa antikvariá-
tu a z nejakého bláznivého nápadu sme sa rozhodli, že
si za ne nakúpime knihy. Predavač v rokoch sa pripo-
jil k našej spochabenosti, zbehol do skladu po škatule
a pomáhal nám vyberať základ spoločnej knižnice. Oví-
diove básne, Tatarkova Panna zázračnica, Meno ruže
aj Gričská čarodejnica, Zolova Nana, Hrabalove Hovo-
ry ľudí a Šikulova kniha Možno si postavím bungalov,
Ezopove bájky, Hlava XXII, Tri gaštanové kone, Údolie
bábik, životopis Alberta Einsteina aj Charlesa Chaplina,
rozprávky Karla Čapka a Bendovej Osmijanko. Bolo ich
oveľa viac, všetky sme ani nevládali uniesť, Oliver sa po
ne vrátil nasledujúci deň.

Všetky knihy som vyložila z police von a zoradila som
ich nanovo, podľa spisovateľov od A po Z. Nevyzeralo
to tak pekne ako v časopisoch o bývaní, ale mne sa ten

knižný mišmaš páčil, mal svoju logiku. Potrebovala som dostať do života systém. Bolo toho viac, než som za jednu zimu mohla prečítať, čo bolo dobre. Hľadala som dlhodobý plán. A potom prišla jar a s ňou práca v záhrade.

„Bol to hydrocephalus. Matka sa z toho zrútila. Brala to ako vlastné zlyhanie, stále rozpráva o tom, že ju Boh trestá za smilstvo. Klaudia sa so mnou odmieta rozprávať. Odišla načas k rodičom. Vyhodila ma. Je to jej byt, vždy som tam bol cudzincom.“ Pozorne som ho počúvala. V hlave mi dokola vírila jedna jediná otázka – čo odo mňa chce? Akoby ju počul. Ticho hlesol: „Chcem sa vrátiť. Domov. K tebe domov.“

Prosil o odpustenie. Klakol si, objímal mi nohy a hlavu si položil do môjho lona. Cítila som, že sa trasie. Pohladkala som ho po vlasoch. Čo som mala povedať? Nejakú múdrosť o zlepenom krčahu? Mohla som zo seba dostať všetky škaredé nadávky, ktoré poznám. Vysmiať sa mu a zasyčať niečo hnusné, čo ma s odstupom času bude bolieť viac než jeho. No nič také som nepovedala. Nežne som mu odtisla ruky a vstala som. Spratala som zo stola poháre a taniere z dojedenej omelety, naukladala som ich do drezu a pustila som teplú vodu.

„Nič mi na to nepovieš?“

Mlčky som umývala riad napenenou špongiou. Počula som, ako vstal a smeroval ku dverám. Skôr než ich zavrel, vykrikla som, azda hlasnejšie, než som mala, ale na tom aj tak nezáležalo: „Pod strechu sa nasťahovala kuna. Čo s ňou urobíme?“

Návšteva

Sestrička za sebou zatvorila dvere. Hrkot plechového vozíka sa vzdaloval. Osameli. Izba páchla dezinfekčnými prostriedkami a mydlom. Starým telom. Zle sa jej dýchalo. Odkedy nasadla do lietadla, mala pocit, že na hrudi jej sedí veľká žaba, tlačí ju na rebrá a nedovolí nadýchnuť sa. Tu v sanatóriu je to ešte horšie. Ponáhľala sa, bála sa, v akom stave ju zastihne. Za tie štyri týždne sa však nič nezmenilo. Vlastne áno, dni sa predlžujú. Počas letu premýšľala, ako to matke povie. Netušila, či to pochopí, či ešte vníma, bol však súčasťou aj jej života a ona sa nechcela viac pretvarovať. Chcela, aby sa to dozvedela od nej. Nemala nikoho iného, komu by to mohla, mienila povedať. Ešte nie. Snáď dúfala, že sa niečo zmení, keď sa svet nedozvie, že to vlastne nie je pravda, že sa to nestalo. Žaba na hrudníku sa nezdvihla, nezoskočila, ľapela na mieste, akoby jej patrilo, akoby jej patrila. Zvuky na chodbe celkom stíchli.

Klára: „Direktor odišiel. Nevie, či mi rozumieš. Odišiel. Vlastne ani ja to nechápem. Vieš, vždy som si mys-

lela, že ja budem tá, čo zabuchne dvere a urobí bodku. Veď vieš, aký bol. Keď tak nad tým uvažujem, tak asi ani nevieš. Ty si ho vždy mala rada. Áno, vedel, ako na ľudí, to jeho galantné ťufuli-mufuli zaberalo na všetky vekové ročníky. Lenže už ďalej nedokázal hrať divadielko, tak veru, vykľul sa z neho hajzel! Ale to ty nevieš. Ako by si aj mohla? Nič som ti nepovedala, nemohla som. O jeho náladách, správaní, rozniesla by si to tým svojím jazykom po celom meste a ja by som bola na posmech. Nikdy by si sa ma nezastala.

Nepozeraj sa tak na mňa, už dávno som ti odpustila. Naozaj, netráp sa. Ukáž, pomasírujem ti nohy. Neveríš mi? Tak je to, ty mi neveríš! Keby si len vedela! Posledné mesiace to s ním bolo na nevydržanie, akoby to ani nebol on. Celkom sa zmenil. Bol podráždený, kričal, metal sa ako blázon. Chcel, aby som ja bola tá, kto nevydrží, kto sa vzdá, utečie, len nech má navrch! Tváril sa, že ma miluje, no nie, takto sa predsa nespráva milujúci muž! Ja... Nemala by som ti o tom hovoriť, ale vieš čo, teraz je to už jedno, už to aj tak nikomu neprezradíš.

Teda, tak som to nemyslela, prepáč. Doktori vravia, že sa výborne držíš. Iní sa po niekoľkých dňoch vzdajú a ty, ty si bojovníčka. Som na teba pyšná. Ja len, je to ťažké... Podvádzal ma. Direktor sem, direktor tam, všetky tie jeho manažérky, asistentky, všetky ich mal. Nevieť určite, v tomto bol profík, vedel po sebe zametať, nikdy som mu na nič neprišla. Lenže mňa neoklame! Je z neho cudzí človek. Stačili mi tie ľútostivé pohľady na

vianočnom večierku. Mala som chuť rozbiť im o hlavu misu s punčom. Potom by sa konečne mali na čo pozeráť. A on sa tváril, že sa nič nedeje, že si to len namýšľam. Verila som mu. Chcela som mu veriť. Ale... To ty nedokážeš pochopiť. Ty a ocko, to bolo iné. On ťa tak veľmi ľúbil.

Bolí to? Ukáž, podložím ti nohy vankúšom. Tak, dobre, no vidíš, nie je to tu až také zlé. Musím kúpiť tete Milene darček, bez nej by sme na miesto čakali aj rok. Čo myslíš, čo by ju viac potešilo, parfum alebo hodinky? Všetky sanatóriá na okolí boli obsadené. Takto je to lepšie, mami... Doma by som sa o teba nedokázala postarať tak dobre ako sestričky. Je fajn, že si sama na izbe, aspoň máme súkromie. Vieš, čo je zvláštne? Vždy som mala pocit, že my dve sa nedokážeme porozprávať. Tak od srdca, bez predsudkov, ponaučení. Až teraz, keď tu ležíš taká bezmocná, malá, mám chuť povedať ti všetko. Neviem to zastaviť, vieš, cítim taký tlak, ťažobu, tu, ale nie, nie, neboj sa, som v poriadku, to bude dobré. A čo ty? Nedáš si čaj?

Mami, bolí ma, že ti neviem pomôcť. Prekliata mŕtvica! Keby ťa našli skôr, mohlo to dopadnúť oveľa lepšie. Vieš čo? My to nejako zvládneme, veď tu ťa určite dajú dokopy. Ukáž, učešem ti vlasy. Kedy ti ich naposledy umývali? Musím sa opýtať sestričiek. Aj farba ti už odrástla. Čo keby som poprosila tú tvoju kaderníčku, ako sa volá? Kveta? Rita? Nech ti príde zafarbiť vlasy. Čo povieš? To nie je zlý nápad. Zavolám jej, veď z kaderníctva to má desať minút. Budeš pekná.

Ozaj, pýtal sa na teba René Pažút. Stretli sme sa na letisku. Ani som nevedela, že si bola jeho triedna. Chodí na výšku, niečo s výtvarným umením, ale nepamätám sa presne, aký odbor. Študuje v Prahe. Pekný chlapec. Narástol. Vysoký, ramenatý a to meno... Ten pohľad si si mohla odpustiť. Je to decko. Veď áno, vždy som mala slabosť na mužov s menom začínajúcim na r. A napokon som sa vydala za déčko! No nie je v tom irónia? Za debila. Zato moji milenci boli vždy *erková* trieda. Je to už tak dávno. Róbert, Richard, Roman junior. Počkaj, ty si vedela, že Roman junior a ja, že my sme? Neboli sme spolu. Bolo to len také rýchle, spontánne, cvičenie na zrýchlenie tepu, takmer letná láska, vlastne bola zima. Išli sme s partiou na lyžovačku. Už si ani nepamätám, kde to bolo, nejaké malé stredisko v Rakúsku. Nasypalo toľko snehu, že k chate sme posledné kilometre museli vyšliapať peši. Asi na tretí večer sme sa dosť opili. Ja som nikoho nemala, Roman junior už vtedy chodil s Katou, no tá mala opravné termíny na výške, tak s nami nešla. Dosť sme pili a ani neviem, kedy sa to zlomilo a už to išlo. Ako na sánkach. Nebola to láska, ale mám na to pekné spomienky. Najviac ma na tom vzrušovalo to napätie, obava, aby nás niekto nenačapal. Katu všetci poznali. Nikdy som ju nemala rada. Malá snobka. Vieš, že sú manželia? Vlastne hej, veď som vám vtedy s ockom doniesla zo svadby koláče. Spomínaš si? Polovicu sme vyhodili, bolo horúco, nedovolila si nám ich jesť, vraj všetci skončíme na infekčnom. Vždy si bola veľmi opatrná. Len na seba nie.

Neviem, ako to zvládnem. Myslela som si, že direktor a ja, vieš, tak trochu som dúfala, že je môj posledný. Že spolu zostarneme. A on odišiel. Nechal mi dom. Sviniar! Mal radšej zomrieť, s tým by som sa skôr zmierila. Ale on nie, vraj potrebuje byť sám. Má nervy, to mu musím uznať. Nechcel mi ani povedať, kam ide. Len sa zbalil a zmizol. Obyčajný chudák! Ale ak zistím, že sa nasťahoval k nejakej štetke, tak končím! Nechcem ho už vidieť. Koniec. Schluss. Adieu. Nech si nemyslí, že za ním budem plakať. Nemáš tu vreckovky? Pozriem do kúpeľne, mal by tam byť toaletný papier.

Otvorím okno. Trochu čerstvého vzduchu ti urobí dobre. Tá zima je nekonečná. Už sa neviem dočkať jari, keď všetko rozkvitne, drobné kvietky, pozri, len som o tom začala rozprávať a vyšlo slnko. Jar je už vo vzduchu. Nie je to úžasné? Je tu krásne. Mami, mami, spíš? Máš studené ruky. Prikryjem ťa. Nechceš ísť bývať ku nám? Keď mám teraz dom, našla by som ti opatrovačku, chodila by k nám domov a starala by sa o teba, aspoň by sme boli spolu. Vieš, je to komplikované, nemôžem prísť častejšie než raz za mesiac, za dva, aj to nie je jednoduché. Lenny je v poslednom ročníku, potrebuje ma, všetky tie testy, prihlášky na vysoké, je toho veľa, na zbláznenie. Celé to na mňa spadlo. Najskôr ty, potom on, ja neviem, neviem, ako sa s tým vyrovnám. Mala som toľko plánov. Lenny odíde na univerzitu a my dvaja sme sa konečne mohli venovať jeden druhému. Hovorila som ti, že som sa zapísala na hodiny golfu? Ani som mu o tom nepovedala, malo